

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a členov senátu a JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Emila Franciscyho, v právnej veci žalobcu **J.**, bývajúcemu v P., podnikateľa vykonávajúceho podnikateľskú činnosť pod obchodným menom **J.**, IČO: X., zastúpenému JUDr. J., advokátom so sídlom v P., proti žalovanému **D.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. A., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 42.186,- Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 571/2004, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. februára 2007 sp. zn. 3 Co 115/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 8. februára 2007 sp. zn. 3 Co 115/2006 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. decembra 2005 č.k. 7 C 571/2004-82 zamietol žalobu a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 32.405,- Sk na účet právneho zástupcu žalovaného. V odôvodnení uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania predloženými listinnými dôkazmi, a to „požičiavacou“ zmluvou zo dňa 20. decembra 1999, upomienkou zo dňa 13. novembra 2000, vyjadrením žalovaného zo dňa 29. januára 2005, vyjadrením žalobcu zo dňa 11. apríla 2005, „požičiavacím“ poriadkom, generálnou plnou mocou zo dňa 19. augusta 1997, výsluchom účastníkov konania a svedkyne Z. zistil skutkový stav veci, podľa ktorého nebolo preukázané, že právny úkon, a to

„požičiavacia“ zmluva (ďalej len „zmluva“) bola uzavretá so žalovaným. Podľa označenia zmluvných strán v zmluve za objednávateľa bola označená spoločnosť R. a ako vodič žalovaný D. s uvedením identifikačných údajov, a to čísla vodičského preukazu. Žalobca tvrdil, že žalovaný je jeho zmluvným partnerom, nakoľko podpísal zmluvu a nepredložil ďalšie identifikačné listiny, t.j. výpis z obchodného registra spoločnosti R., pečiatku ani plnomocenstvo spoločnosti, pričom podľa § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak z právneho úkonu nevyplýva, že niekto koná za niekoho iného, platí, že koná vo vlastnom mene. Zo samotného právneho úkonu však vyplýva, že žalovaný vystupoval v zmluve ako vodič spoločnosti R. Žalovaný písomnou generálnou plnou mocou zo dňa 19. augusta 1997, ako aj výsluchom svedkyne Z., v súčasnosti K., preukázal, že bol splnomocnený na právne, obchodné a bankové úkony a podpisovanie za firmu R. Toto plnomocenstvo platilo aj v čase, kedy bola uzatváraná zmluva so žalobcom. Svedkyňa Z. tiež potvrdila, že vypožičiavané motorové vozidlo slúžilo pre účely spoločnosti. Súd prvého stupňa vychádzal z ustanovení § 22 ods. 1, § 31 ods. 1 a 4, § 32 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia. Ak je potrebné, aby sa právny úkon urobil v písomnej forme, musí sa plnomocenstvo udeliť písomne. Písomne sa musí plnomocenstvo udeliť aj vtedy, ak sa netýka len určitého právneho úkonu. Ak splnomocnenec koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi. Keďže žalovaný nebol pasívne legitimovaným účastníkom v tomto spore, súd preto žalobu proti nemu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania účelne vynaloženú v tomto spore, ktorá pozostáva z trov právneho zastúpenia vo výške 11.500,- Sk, náhrady DPH 19 % vo výške 817,- Sk, náhrady cestovného 3.588,- Sk, náhrady straty času 16.500,- Sk, spolu 32.405,- Sk (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, c/, d/, §15, §16, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom z 8. februára 2007 sp. zn. 3 Co 115/2006 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. potvrdil, žalobcu v lehote 3 dní zaviazal nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania 13.326,- Sk a súčasne vyslovil, že proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné. V odôvodnení uviedol,

že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd aplikoval ustanovenia § 22 ods. 1, § 32 ods. 2 a § 43 Občianskeho zákonníka, vo veci zaujal rovnaký názor ako súd prvého stupňa, keď právne uzavrel, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný, pretože v zmluve je jasne ako objednávateľ uvedená spoločnosť R.. Všetky dôkazy smerujú k tomu, že žalovaný nemôže byť pasívne legitimovaný. Predovšetkým sú to samotné údaje uvedené na zmluve o zapožičaní vozidla, generálna plná moc pre žalovaného udelená spoločnosťou R., výpoveď svedkyne Zuzany K., navrhnuté na vypočutie v konaní žalobcom, na ktorú odvolací súd prihliadol a ktorá potvrdila splnomocnenie dané žalovanému v súvislosti so zastupovaním spoločnosťou R., ako aj skutočnosť, že predmetné vozidlo bolo využívané výlučne pre účely firmy, nepotvrdila, že by predmetné vozidlo využíval osobne žalovaný pre svoje účely. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti a obsah zmluvy odvolací súd považoval žalobcom navrhnuté dokazovanie o evidencii vozidla, účtovaní nájmu i nákladov na jeho prevádzku, ako aj výsluch účtovníčky spoločnosti, za bezpredmetný a nehospodárny.

Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca uzavrel so spoločnosťou R.. dňa 20. decembra 1999 zmluvu, ktorou odovzdal do užívania motorové vozidlo Š - Felíciu, 136, EVČ: P., pričom ako objednávateľa označil spoločnosť R., a zároveň uviedol meno vodiča užívateľa – žalovaného s jeho číslom vodičského preukazu. Z uvedených údajov vyplýva, že objednávateľom bola spoločnosť R., za ktorú uzatváral zmluvu žalovaný, a to na základe generálnej plnej moci. Nemožno prisvedčiť námietkam žalobcu, že údaje objednávateľa mu síce oznámil žalovaný, avšak pretože chýbajú identifikačné údaje spoločnosti najmä IČO, DIČ, táto spoločnosť nemohla vozidlo vypožičať ani užívať, a teda zmluvu so žalobcom neuzavrela. Dokazovanie vo veci samej objasnilo, že žalovaný jednal na základe generálnej plnej moci, na základe ktorej podpísal zmluvu za spoločnosť a motorové vozidlo prevzal k užívaniu firmy. Tvorcom zmluvy bol žalobca, túto vypisoval, v jej obsahu zakotvil označenie strán objednávateľa a užívateľa, ďalej údaje týkajúce sa preukázania totožnosti, číslo OP, rodné číslo, IČO a DIČ. Bolo na ňom striktne vyžadovať tieto údaje, či už pri právnických alebo fyzických osobách. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe, ak žalobca použil formulácie a pojmy (napr. objednávateľ, užívateľ), ktoré je možno vykladať rozdielne, je to v jeho neprospech, pretože ich do zmluvy zakotvil sám. Nemožno súhlasiť so žalobcom, že ten kto má plniť je žalovaný, a to len preto, že nedošlo aj k zápisu identifikačných čísiel spoločnosti objednávateľa (IČO a DIČ). O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému priznal

ich náhradu vo výške 13.326,- Sk. Pozostáva z dvoch úkonov právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu a účasť na odvolacom pojednávaní) 2 x 2.150,- Sk + 817,- Sk DPH 19 %, režijného paušálu 164,- Sk a 178,- Sk, náhrady cestovného Bratislava - Prešov a späť 1.036,- Sk, náhrady za stratu času 6.831,- Sk (§ 10 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Odvolaací súd vyslovil, že podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je proti tomuto rozhodnutiu prípustné dovolanie, pretože podľa názoru žalobcu ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu. Žalobca navrhol pripustiť znenie dovolacej otázky v tomto znení: "či stačí na účinnosť zastúpenia len uvedenie obchodného mena a sídla zastúpenej obchodnej spoločnosti v zmluve o nájme vozidla, bez uvedenia ďalších identifikačných znakov bez toho, aby zástupca predložil plnú moc (poverenie), výpis z obchodného registra, pečiatku, a uviedol, že ide o konanie v zastúpení, a bez toho, aby zastúpená obchodná spoločnosť o tom účtovala".

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Jeho prípustnosť dôvodil ustanovením § 238 ods. 3 O.s.p. a dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. s tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 2 O.s.p. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu, prípadne aj súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom dovolateľ videl v tom, že aj keď v zmluve zo dňa 20. decembra 1999 je uvedená ako objednávateľ spoločnosť R., ide o údaje, ktoré žalobcovi oznámil žalovaný pri podpisovaní zmluvy, v zmluve však nie sú obsiahnuté identifikačné údaje spoločnosti najmä jej IČO a DIČ, chýba pečiatka a slovné spojenia označujúce, že ide o konanie v zastúpení. Žalovaný sa k žalobcovi dostavil bez občianskeho preukazu len so svojím cestovným pasom (jediný identifikátor, ktorý žalovaný poskytol žalobcovi), ktorého číslo sa nachádza v zmluve a žiadal o udelenie poverenia vycestovať s vozidlom na Ukrajinu. Žalovaný vo svojej výpovedi jednoznačne uviedol, že v čase uzatvárania zmluvy nemal k dispozícii výpis z obchodného registra, pečiatku ani generálnu plnú moc spoločnosti, ktorá mu bola udelená, ak mu vôbec bola v tom čase udelená. Žalovanému bolo oznámené, že ak koná za iného (v tom čase za obchodnú spoločnosť), musí predložiť objednávku zastúpenej spoločnosti na požičanie (nájom) vozidla, plnú moc alebo iný doklad oprávňujúci ho na zastupovanie, poskytnúť žalobcovi identifikačné údaje predložením výpisu z obchodného registra a samozrejme zmluvu

opečiatkovať a podpísať tak, aby bolo zrejmé, že koná ako zástupca. Zároveň bol upozornený na to, že v opačnom prípade sa vozidlo vypožičiava (prenajíma) jemu ako fyzickej osobe. Keďže žalovaný žiadny z týchto bodov nesplnil (hoci generálnou plnou mocou disponoval od roku 1997) a nesplnil ich ani dodatočne 5. januára 2000, keď osobne v sídle žalobcu žiadal o predĺženie platnosti zmluvy, 8. februára 2000, keď sa dostavil na doliatie oleja a prevzatie diaľničnej známky, je zrejmé aj s poukazom na § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že účastníkom zmluvy a zmluvne zaviazaným bol výlučne žalovaný, keď všetky úkony vykonával iba vo svojom mene. Práve tu konajúce súdy pochybili, keď žiadnym spôsobom uvedené okolnosti nezohľadnili a ani sa s nimi nijako nevysporiadali. Žalovaný tvrdil, že koná za spoločnosť, ale nepreukázal to, preto bol v takom prípade upozornený, že sa zmluvne zaväzuje on. Žalovaný vozidlo objednal, osobne ho preberal a zaplatil zálohu na odplatu vo výške 7.000,- Sk. Existencia generálnej plnej moci automaticky nepreukazuje, že žalovaný v tomto prípade konal ako zástupca spoločnosti R., o to viac, že generálnu plnú moc žalobcovi nepreložil. Svedkyňa K. uviedla aj to, že vozidlo užíval nielen zásobovač (zamestnanec žalovanej spoločnosti) ale aj žalovaný, čo je v zjavnom rozpore so zistením súdu o nepotvrdení využívania vozidla žalovaným. Používanie vozidla potvrdil vo výpovedi aj samotný žalovaný. Konajúce súdy nepripustili návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom účtovníčky spoločnosti R., alebo vyzvaním spoločnosti na predloženie relevantných účtovných dokladov, smerujúcich k preukázaniu, či spoločnosť evidovala zmluvu, účtovala nájom vozidla, zaplatenú zálohu, spotrebu pohonných hmôt ani iné náklady spojené s prevádzkou vozidla a pre vozidlo viedla knihu jász. Súdy sa nevysporiadali s tou časťou výpovede svedkyne K., kde táto jednoznačne uvádzala, že v účtovnej evidencii nenašla žiadne doklady (teda ani zmluvu, doklad o zálohe, doklady o čerpaní pohonných hmôt), čo svedčí v prospech žalobcu a preukazuje, že vozidlo si požičal žalovaný, a preto ako pasívne legitimovaný mal byť v tomto spore zaviazaný na splnenie svojho záväzku z neuhradenia odplaty za nájom vozidla. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, nezaoberal sa rozhodujúcimi skutočnosťami významnými pre právne posúdenie účinnosti či neúčinnosti zastupovania, preto dospel k nesprávnym právnym záverom.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu poprel opodstatnenosť námietok žalobcu. Zdôraznil, že zmluvu vyhotovil žalobca, a bolo na ňom, aké údaje v zmluve požaduje. Dôkazy na súde prvého stupňa boli vykonané na návrh žalobcu. Žalobca mal dostatočný časový priestor na zmenu účastníkov konania, resp. rozšírenie ich okruhu na strane žalovaného. Žalovaný

nesúhlasil s tvrdením žalobcu v dovolaní, že bol upozornený, že pokiaľ nepredloží objednávku spoločnosti, ako aj ďalšie doklady, vozidlo si požičiava ako fyzická osoba. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za vecne správny, a preto navrhol, aby dovolací súd opravný prostriedok žalobcu zamietol ako neopodstatnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), sa najskôr zaoberal prípustnosťou dovolania založeného rozhodnutím odvolacieho súdom, podľa ktorého v danej veci došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré má po právnej stránke zásadný význam.

Prípustnosť dovolania pre tento prípad nie je založená tým, že dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu má vo veci samej po právnej stránke zásadný význam. Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd za použitia zákonných hľadísk dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej po právnej stránke zásadný význam skutočne má. Tomu však predchádza rešpektovanie všetkých zákonných hľadísk, ktoré odvolací súd oprávňujú na pripustenie dovolania pre tento prípad, naplnenie ktorých musí jasne vyplývať z odôvodnenia jeho rozhodnutia.

V ustanovení § 238 ods. 3 písm. a/ O.s.p. je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom jeho rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že toto rozhodnutie je zásadného právneho významu. Možnosť založiť prípustnosť dovolania neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania úplne ľubovoľne - zákon jeho voľnú úvahu ohraničuje do rámca posúdenia zásadnosti rozhodnutia po právnej stránke. Procesná možnosť odvolacieho súdu založiť prípustnosť dovolania nesmie ani v tomto rámci právnej zásadnosti rozhodnutia viesť k prenášaniu ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na súd dovolací. Odvolací súd sám sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré zaujal. Odvolací súd nemôže odôvodniť pripustenie dovolania vzhľadom na to, že napr. "podľa názoru žalobcu sa vo veci riešia otázky zásadného právneho významu", "je možný aj iný právny názor na prejednávajúcu vec" alebo "vec možno po právnej stránke posúdiť aj inak"; takéto odôvodnenie je na úkor presvedčivosti odôvodnenia celého rozhodnutia vo veci samej, pretože by ho bolo možné považovať za náznak toho, že

odvolací súd si nie je istý správnosťou svojich právnych záverov, či svojho právneho posúdenia veci a spolieha sa, že príslušné právne závery vysloví dovolací súd. Dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd pripustil proti rozsudku dovolanie, má v tomto prípade osobitný význam, nakoľko ak je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p., dovolateľ je oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu výlučne len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (iné dovolacie dôvody nemôže použiť), a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Predmetom súdneho posudzovania môžu byť potom len právne otázky [na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.)] súvisiace s posúdením, či napadnuté rozhodnutie spočíva na správnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny predpis a či ho aj správne interpretoval.

V nadväznosti na vyššie uvedený výklad dovolacieho súdu k § 238 ods. 3 O.s.p. a k spôsobu vymedzenia dovolacej otázky (v danej veci odvolací súd neuvádza, že podľa jeho názoru rozhodnutie rieši otázky zásadného právneho významu, iba zdôrazňuje, že tomu tak je podľa názoru žalobcu) dovolací súd dospel k záveru, že dôvody a súčasne aj spôsob, akým odvolací súd vymedzil právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, trpí tzv. inou vadou konania v zmysle § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. Keďže zákon dáva oprávnenie odvolaciemu súdu pripustiť dovolanie proti svojmu rozsudku len výnimočne a za predpokladu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, odvolací súd musí v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviesť, že vyslovil prípustnosť dovolania pre zásadný právny význam ním riešenej konkrétnej právnej otázky, resp. konkrétnych právnych otázok. Ako už uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 28. februára 2001 sp. zn. 2 Cdo 114/2000 (viď R 6/2004) v súlade so zásadou preskúmateľnosti, presvedčivosti a zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí musí odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, sám vyriešiť, musí vysvetliť, z akých dôvodov, z viacerých v konaní vyslovených právnych názorov, považoval za správny ten, z ktorého pri posúdení veci vychádzal. Ak tak neurobí, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo treba považovať za inú vadu konania, ku ktorej musí dovolací súd prihliadať v zmysle § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. z úradnej moci.

Vymedzenie dôvodov pripustenia dovolania v tejto veci odvolacím súdom (viď uvedené vyššie), nie je v súlade s vyššie uvedenými zásadami; nie je totiž riadne, jasne a zrozumiteľne odôvodnené. Vymedzenie „vlastných“ dôvodov ako aj ich konkrétny obsah odvolací súd opomenul uviesť. Bez ďalšieho iba automaticky prevzal obsah dovolacej otázky, ktorú naformuloval účastník konania. Položená dovolacia otázka vo svojej úvodnej časti („či stačí na účinnosť zastúpenia len uvedenie obchodného mena a sídla zastúpenej obchodnej spoločnosti v zmluve o nájme vozidla .....“) evokuje záver, že by sa mala vzťahovať k výkladu § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak z právneho úkonu nevyplýva, že niekto koná za niekoho iného, platí, že koná vo vlastnom mene. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa a rovnako tak odvolacieho súdu je zrejmé, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z ustanovení § 22 ods. 1, § 31 ods. 1 a 4, § 32 ods. 2 a § 43 Občianskeho zákonníka, nevyplýva však, že by pri rozhodovaní priamo aplikovali a interpretovali aj ustanovenie § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo je základnou podmienkou nielen pre vymedzenie obsahu dovolacej otázky, ale najmä pre jej náležité právne odôvodnenie odvolacím súdom, t.j. z akých dôvodov, resp. z viacerých v konaní vyslovených právnych názorov odvolací súd považoval za správny ten, z ktorého pri posúdení veci vychádzal, čo v konečnom dôsledku vytvára základný právny rámec pre zodpovedanie dovolacej otázky (zaujatie právneho stanoviska odvolacím súdom). V uvedenom kontexte je potrebné vnímať vyššie uvedenú argumentáciu dovolacieho súdu v otázkach významu, dôvodnosti, zmyslu položenej dovolacej otázky, ako aj odôvodnenosť prípustnosti dovolania v prípade, že rozhodnutie vo veci samej má po právnej stránke zásadný význam.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že o rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu ide nielen vtedy, ak odvolací súd posudzoval právnu otázku, ktorá má po právnej stránke zásadný význam z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec (majúci všeobecný dopad na prípady obdobnej povahy), ale predovšetkým a zároveň vtedy, ak mala posudzovaná otázka zásadný význam pre rozhodnutie v konkrétnej prejednávanej veci. Potom platí, že zásadný právny význam nemá posúdenie takej právnej otázky, ktorá pre rozhodnutie vo veci nebola určujúca. Zásadný význam právnej otázky, v ktorej odvolací súd pripustil dovolanie preto nemôže existovať mimo právny rámec, podstatný pre rozhodnutie súdu v konkrétnej veci.

So zreteľom na uvedené dovolaciemu súdu nezostalo iné ako zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Vzhľadom na výskyt inej vady konania v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2008

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková